

стор.2

КОЖНА ЖІНКА МАЄ ТАЛАНТ СЛУЖИТИ

Пам'ятайте, що не треба тягнути все самостійно, поруч можуть бути люди, які з радістю підкажуть і допоможуть.

стор.6

БОГ ВИРІШУЄ, ЯК ЗЦІЛЮВАТИ

«...чи через ліки, чи через молитву братів, чи руками лікарів, чи через ангела, якого Він послав».

стор.5

СТРАХ ПЕРЕД ПОВІСТКОЮ

Через війну ми всі стоїмо перед викликом, бо можемо бути призвані на захист Батьківщини.

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№2 лютий 2023

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

МІСІОНЕРСЬКИМИ ДОРОГАМИ

ЖНИВА ВОЄННОГО ЧАСУ ТА БРАК РОБІТНИКІВ

27-30 січня 2023 року керівництво місії та журналісти здійснили поїздку на Дніпропетровщину та Черкащину, де відбулися робочі зустрічі з місіонерами. Детальніше — в дорожніх нотатках Дмитра Довбуша.

Рано вранці виїжджаємо з Луцька, у мікроавтобусі — Микола Синюк, Віталій Оніщук, Євген Мельничук та Юрій Вавринюк. Одна з перших тем для обговорення — напередодні помер від поранення, отриманого під час гуманітарної поїздки на Харківщину, волонтер із Житомирщини Олександр Андреев, співпрацівник Сергія Тарасюка, якого той називав своєю правою рукою. Щоденні втрати — сумні реалії воєнного часу...

ЦАРИЧАНКА

Понад десять годин у дорозі — і дістаємося Царичанки, де нас зустрічає місіонер Тарас Герасимчук. Служитель розповідає про останній благодійний проект,

здійснений у співпраці з місцевою владою та закордонними спонсорами, який забрав чимало часу й сил наприкінці минулого року. Мова про встановлення модульних будиночків для проживання переселенців.

Заїжджаємо на територію, де встановлені чотири вищезгадані конструкції. Тарас проводить для нас екскурсію в одному з них, до якого ще не заселилися жильці. Модуль розрахований на п'ять людей, має всі зручності, опалення, необхідні меблі та побутові прилади. Тут приймають переселенців з Мелітополя, Авдіївки, Краматорська.

МОГИЛИВ

Після Царичанки їдемо з пастором Тарасом до Могилева. Зупиняємося навпроти довгої будівлі без вікон, у якій проглядається архітектура явно доряднянських часів. Місіонер пояснює, що це приміщення до недавнього часу займала сільська лікарня, коли ж заклад переїхав на нове

місце, будинок вдалося придбати для потреб обласного об'єднання церков.

Проходимося подвір'ям та кімнатами, у деяких ще зберігся паркет. Служителі радяться щодо деталей переобладнання будинку під потреби служіння. Місцеві християни вже прибрали територію, підготували приміщення до капітального ремонту. Незважаючи на солідний вік, стіни та навіть дерев'яні рами вікон — у досить хорошому стані.

Поки що остаточно не вирішено, для яких саме проєктів слугуватиме будівля після реставрації. Серед озвучених ідей — соціальний центр, місце для праці з дітьми — підліткових зустрічей та гуртків, реабілітаційний центр для військових із ПТСП та їхніх сімей тощо. Прямо перед будинком молимося за Боже керівництво й благословення всіх необхідних робіт.

Сторінка 4

ПРИНЦИПИ УСПІШНОГО СЛУЖІННЯ

Ми зазвичай говоримо про те, що місіонерство, пасторство, проповідництво — це життя, це дорога, це служіння. Біблійний текст з Євангелії від Луки, 9:57-10:3, який я хочу покласти в основу цих принципів, так і починається: «Коли вони (Ісус та апостоли) були в дорозі...» І саме в дорозі відбувалася ця розмова учнів із Ісусом Христом.

Сторінка 3

НОВИНИ

ПРОБУДЖЕННЯ В УНІВЕРСИТЕТІ ЕСБЕРІ

Щось справді особливе відбувається в американському Університеті Есбері (Кентуккі, США). Пише сайт «Християни для України».

Усе розпочалося 8 лютого. Того дня в кампусі відбувалося чергове богослужіння, як і десятки та сотні разів до цього. Але сталося щось особливе, що пізніше віряни назвуть початком пробудження. Присутні на богослужінні християни просто не припиняли свою молитву і, будучи наповненими Духом Святим, продовжили молитися годинами й навіть днями.

Це унікальне явище не обмежилось студентами, які традиційно відвідували такі молитви. Тисячі людей із різних штатів прибули до університету, щоб узяти участь у спільному богослужінні. Завдяки онлайн-трансляціям мільйони людей дізналися про пробудження в Есбері. Інформація про безперервну молитву швидко поширилася у соцмережах і привернула увагу широких мас. Лише в TikTok відео з цього богослужіння зібрали понад 35 мільйонів переглядів.

Така подія привернула увагу й багатьох журналістів, політиків та просто публічних людей. «Господь працює в Есбері, і життя буде змінено назавжди», — написав у Twitter колишній віцепрезидент США Майк Пенс.

Президент теологічної семінарії Есбері Тімоті Теннент, коментуючи подію, застеріг наразі не говорити про загальне відродження, адже відродженням це можна буде назвати, коли стануть видимими плоди й певні фундаментальні зміни в церкві. «Я вважаю, що розумно сприймати це, на поточному етапі, як пробудження», — написав він у нещодавній публікації.

Президент Університету Есбері Кевін Браун висловив велику радість, що цей навчальний заклад став епіцентром такої духовної події, та назвав безперервну молитву прекрасним, історичним моментом духовного оновлення: «Ми переживаємо історичний момент в Університеті Есбері. З початку нашої регулярної капличної служби 8 лютого відбулося безліч проявів і дивовижного смирення, співчуття, сповідання, посвячення та відданості Богам».

Подібні прояви роботи Духа Святого багато разів траплялися в історії християнства. Лише за минуле століття відбулося з десяток таких пробуджень в американських християнських коледжах і університетах (у тому ж університеті Есбері аналогічне пробудження відбулося 1970 року). Нинішнє пробудження в Есбері не залишає нікого байдужим. Ці події привертають увагу мільйонів людей і демонструють християнам зі всього світу, що Бог живий і сьогодні діє так само, як і багато століть тому.

ІА Світогляд

МИРОСЛАВА ДЕНИСЮК: "КОЖНА ЖІНКА МАЄ ТАЛАНТ, ЯКИМ МОЖЕ СЛУЖИТИ"

22 січня 2022 року на базі церкви «Спасіння», що на Волині (с. Підгайці, вул. Дубнівська, 1в) відбулася конференція «Щаслива мама», на якій були присутні 800 жінок. Організатор заходу – Мирослава Денисюк, відповідальна за жіноче служіння в церкві «Спасіння». Попереду було ще чимало планів, але розпочалася повномасштабна війна, яка змінила життя українців. Минув рік.

Яким він був для жіночого служіння? Про це поговоримо з матір'ю п'яти дітей, бізнес-леді, режисером піснених кліпів і не тільки, засновницею інформаційного агентства «Світгляд», студенткою магістратури Євангельського Теологічного Університету Мирославою Денисюк.

— Якось нещодавно я потрапила на виступ одного спікера, який радив починати жіночі служіння з маленьких груп. Добре, що я не чула цього раніше. Чесно кажучи, дуже багато прекрасних відгуків після конференції довго підтримували й надихали на нові ідеї.

— **Поговоримо про тематику жіночих зустрічей. Можливо, ваш досвід для інших стане у пригоді.**

— Напевно, тут не буде універсальних рекомендацій. Важлива підтримка пасторів і служителів. Я часто роблю опитування сестер своєї церкви та насамперед орієнтуюся на них щодо тематики, форми проведення, а також вважаю, що кожна жінка має якийсь талант, яким може служити. Це як велика команда. Відвідувати хворих чи просто німічних, розказувати свідчення, молитися (маємо безперервні молитовні ланцюжки), допомагати з підготовкою до різних заходів, щось купити чи навіть залишитися, щоб прибрати після заходу. З літа почали відвідувати мам із новонародженими дітками. Приходимо зі своїми смаколикками, ближче знайомимося, спілкуємося. Думаю, що не треба боятися щось починати нове й так само зупинити те, що неефективне. Ще до війни провели декілька організаційних зустрічей із командою, де готувалися до триденного ретриту в травні. Було все готово – від теми до детальної програми, заброньоване місце проведення. На три дні окремо зібрати

жінок у воєнний час було вже не актуально, тому провели одноденний табір неподалік. Звісно, і тема «Сила по Божому слову» стала для всіх своєчасною. Інші зустрічі були для певних категорій жінок.

Однією з секретних умов моєї підготовки – завжди знайти людей, із якими обговорюю деталі й вислуховую поради перш ніж складаю остаточну концепцію для кожного заходу. Обов'язково цей план включає молитву як особисту, так і в групі людей, що погодилися підтримувати нас.

— **Після кожної зустрічі ви проводили анонімне опитування за допомогою Google Форм. Які відгуки, як це допомагає при створенні нових проєктів?**

— Так я розумію, наскільки ефективним був захід. Майже завжди знайдеться хоча б одна незадоволена людина. Я ціную конструктивну критику, тому раджуся під час підготовки з більш досвідченими спікерами, а також ціную їхні відгуки після семінарів. А негативний відгук часто буває просто емоційного характеру: неможливо виправдати сподівань усіх людей. Хоча, звісно, після кожної зустрічі роблю аналіз, що можна було б зробити краще. Але стараюся не бути занадто суворою до себе, бо від самокритицизму втрачаю натхнення. Але ненадовго.

— **Розкажіть про служіння для дівчат-підлітків «Перлина» в церкві «Спасіння».**

— Особливістю першої конференції «Щаслива мама» було відкриття, що потрібно намагатися максимально охопити різні групи жінок: від підлітків і до найстарших. Хто шукає — той знаходить! Так і в моєму випадку. Знайшла хорошу й продуману програму для підлітків, а також чудову команду, яка теж горить служінням. Усі зустрічі

«Перлини» різні, усі особливі, усі неповторні.

— **Поділіться своїми планами на майбутнє.**

— Напевно, це не стільки плани, як мрії. Хочеться проводити ретрити для жінок, а ще багато різних семінарів, працювати в маленьких групах, відновити ранкові недільні молитви й створити команду жінок, яка зможе служити багатьом іншим.

— **Погодьтеся, не всі можуть організувати такі масштабні заходи. Як, на вашу думку, жінки можуть служити одна одній?**

— Для кожного часу є потрібні події. Не думаю, що варто намагатися щось дублювати. Треба молитися, щоби Бог діяв. Це основне.

— **Що ви порадите жінкам, які шукають «своє» служіння?**

— Вважаю, що страх поразки, думки про те, що щось не вийде або вийде не так, як сподівалося, – найбільший ворог у будь-якому служінні. Головне — перемагати це й не намагатися бути досконалою. Пам'ятайте, що не треба тягнути все самостійно, поруч можуть бути люди, які з радістю підкажуть і допоможуть. Особисто для мене хорошою школою була моя сім'я, де з маленькими дітками читали біблійні історії, молились за переживання один одного, співали й проводили разом багато часу. Оцініть, що у вас виходить найкраще, запитайте у своїх найближчих. Я завжди тримаю в пам'яті притчу про терновий кущ. І звіди короткий висновок: «Будь там, де тебе хоче бачити Бог, бо, цілком можливо, ти не на тому місці з тих самих причин, що і в притчі». Книга Суддів 9 розділ.

Розмовляла
Наталія НОСАЛЮК

— **У вас і без жіночого служіння вистачає справ. Чому взялися організувати різні зустрічі для жінок?**

— Насправді це не було спеціально сплановано. Усі сестри церкви «Спасіння» не раз зустрічалися для вирішення різних господарських питань ще під час будівництва дому молитви. А через деякий час після офіційного відкриття жінки й дівчата нашої церкви довірили мені цю ланку роботи. Для мене було непросто рішенням погодитися, бо кожну справу стараюся виконувати максимально ефективно й цього очікую від інших. А це відповідно вимагає чимало часу. Я одразу всіх попередила, що маю складний характер і не маю досвіду в цьому служінні. Але за цей рік переконалася, що Богу не потрібні професіонали, Йому треба вірні працівники.

— **Чи були страхи на початку нової для вас справи? Якщо були, то які саме?**

— Ніколи не ставила собі завдань служити перед якоюсь певною кількістю людей, однаково хвилююся перед кожною зустріччю, однаково ретельно готуюся, молюся за те, щоб не мій розум чи власне «я» проявлялося, а Божа мудрість. Крім того, не сприймаю служіння як довічний статус і готова залишити його, як тільки буду відчувати, що Бог не діє більше або я виконала всі Його доручення в цій справі, чи є хтось, хто може краще це робити.

— **Перша багатолюдна конференція «Щаслива мама» відбулася 22 січня 2022 року. А 24 лютого цього ж року розпочалася повномасштабна війна. Чи не сприйняли це як червоне світло від Бога, що не варто працювати в цьому напрямку?**

— Чесно кажучи, ця надзвичайна конференція була першим заходом, який мені вдалося організувати. Вона стала для мене яскравим свідченням того, що Бог веде просто на кожному кроці. Я абсолютно впевнена, що це Божа воля. Була потужна підтримка від пастора церкви, від сім'ї, від відповідальної за жіноче служіння в області, а також узгодженість зі спікерами. 800 сестер у залі та ще 1000 були з нами онлайн. Мені здавалося, що Бог говорив саме до мене через слова з Писання: «Не бійся, я з Тобою...» (Ісаї 41:10). За чотири дні до повномасштабної війни ми мали прекрасну молитовну зустріч із сестрами церкви. Звісно, що 24 лютого повернуло всі плани й проєкти. Церква повністю переключилася на допомогу з евакуації, і до квітня 2022 року не було окремих зустрічей. Але сестри постійно бачилися, і кожна робила, що могла. Я думаю, що це був особливий час, який посприяв будівництву дружніх стосунків. Це був час зовсім іншого жіночого служіння.

— **Що надихало рухатись далі?**

НЕКРОЛОГ

9 лютого 2023 року відійшов у вічність пресвітер церкви села Згорани Любомльського регіону Павло Дмитрович Назарук (народився 1961 року).

Нагадаємо, що в 1990 році Павло Дмитрович був обраний на служіння пресвітера.

Він доклав багато зусиль, щоб спільно з братами по вірі побудувати в селі Згорани молитовний будинок.

Активно проповідував Христа впродовж усіх днів життя як дітям, так і старшим людям. Щиро турбувався за кожну душу.

У час війни допомагав людям продуктами, одягом, звіщав Слово Боже. Павло Дмитрович Назарук – вірний християнин, хороший сім'янин, активний громадянин.

Від імені Волинського об'єднання УЦ ХВЕ висловлюємо щирі співчуття дружині та донькам Павла Дмитровича. Нехай Господь утішить ваші серця!

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЕ ВОЛИНИ

30 січня 2023 р. у церкві «Спасіння» міста Ковель відбувся випуск студентів місіонерської школи.

38 молодих людей пройшли теоретичну та практичну підготовку, аби достойно звіщати Благі Вістки та показувати характер Христа, служачи людям у містах і селах Волинської області. На урочистому зібранні були присутні старший єпископ УЦ ХВЕ України Михайло Степанович Паночко, старший пастор ВО УЦХВЕ, єпископ Близнюк Михайло Іванович, відповідальний за відділ місіонерства ВО УЦХВЕ Величко Володимир Іванович, відповідальний за відділ освіти ВО УЦХВЕ Волков Микола Олександрович, а також інші брати-служителі.

При завершенні дійства служителами було звершено молитву-благословення за місіонерів, їхнє життя та працю.

5 лютого в церкві ХВЕ села Піддубці відбулося урочисте рукопокладання на дияконське служіння Гурбановського Володимира Олександровича. Рукопокладання звершували заступник старшого пастора ВО УЦХВЕ Рибак П. А., член обласної ради Бас С. О. та пресвітер місцевої церкви Величко О. І.

ПРОПОВІДЬ

ПРИНЦИПИ УСПІШНОГО
СЛУЖІННЯ**ПРИНЦИП 1. ІТИ, КУДИ
ХОЧЕ ГОСПОДЬ.**

Кажуть, що людину ми пізнаємо в дорозі. Тобто якщо ви хочете більше пізнати людину, то з нею треба деякий час проїхати в автомобілі чи побути в дорозі, і ви зрозумієте, чи можна з нею співпрацювати чи краще використати щодо неї дипломатичну фразу: «Нехай Бог тебе благословить».

Господь нас теж закликає йти, але не будь-куди, а туди, куди хоче Він Сам. Нині мені чомусь здається, що Ісус кличе нас йти на роздоріжжя, на перехрестя, туди, де, можливо, на перший погляд, немає успіху. Це місія останнього часу. І нам дуже важливо, почувши заклик Божий у своєму житті, піти туди, куди кличе Бог.

**ПРИНЦИП 2. ЩО У ТВОЄМУ
СЕРЦІ?**

На шляху з Богом у нас часто виникає безліч ідей, безліч роздумів про подальше життя й працю. Тут, як і в апостолів, звучать думки про те, хто з нас більший або ж як створити партію з умовною назвою «Ми» (бо «ми бачили одного чоловіка, що ім'ям Твоїм демонів виганяв, ми заборонили йому, бо він з нами не ходить»). Тобто ми дозволяємо собі вважати когось важливішим, а когось негідним, бо він не з нами.

Не обходиться й без радикальних дій: «Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба...» І знаєте, що Ісус на все це відповів? «Ви не знаєте, якого ви Духа, хоча й ходите за Мною».

Коли ми служимо людям, проповідуючи чи надаючи допомогу, найважливішим є те, що в глибині нашого серця, те, що нас мотивує, бо «Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!» Це має стати й нашою метою, яку втілювати ми маємо з серця, сповненими любові, співчуття й готовності до самопожертви.

**ПРИНЦИП 3. БОГ ЧЕСНИЙ З
ЛЮДЬМИ, ЯКІ ЙДУТЬ ЗА НИМ.**

«І сталося, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов» (Лк.9:57). І Бог дуже цінує таких добровольців, людей, які готові йти будь-куди ради Бога. Проте Він чесно показує їм, що не все буде легко й просто. Цьому добровольцеві Ісус каже: «Мають нори лисиці, а гнізда – небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити!» (Лк.9:58).

Отже, питання звучить так: перш ніж взяти місіонерські чоботи ти добре подумав? Будуть незгоди й труднощі. Ісус тут діє максимально чесно. Він не рекламує місійного служіння, не показує його великої романтики, не показує рожеві горизонти й перспективи. Він максимально чесно відкриває те, що очікує людину, яка вирішить обрати цей шлях. Навіть якщо ти доброволець і від щирого серця хочеш піти, усе одно будуть проблеми.

**ПРИНЦИП 4. РОЗСТАВ
ПРАВИЛЬНІ ПРІОРИТЕТИ.**

«І промовив до другого Він: Іди за Мною. А той відказав: Дозволь

мені перше піти, і батька свого поховати» (Лк.9:59).

Той чоловік, якого покликав Господь, у принципі погоджується піти, проте має певне «але». Я не думаю, що проблемою було, що тато помер, а син у той час ішов за Ісусом. Ці слова значили, що в цього чоловіка є ще інші справи, які він вважав терміновими, зокрема турбота про свою родину. 34-й президент США сформулював для себе своєрідну «матрицю важливості», де намагався відокремити термінове від важливого. Поцікавтеся, як він розставляв пріоритети.

Інколи наші термінові справи спляють нас від виконання важливого Божого повеління. На думку Бога, важливим є те, що впливає на наше майбутнє, тому Ісус сказав цьому послідовнику: «Розстав пріоритети правильно. Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Боже».

**ПРИНЦИП 5. ЗАЛИШ УСЕ,
ЩО ТЕБЕ ТРИМАЄ.**

«А інший сказав був: Господи, я піду за Тобою, та дай мені перш попрощатися із своїми домашніми» (Лк.9:60). Тобто цей чоловік вважав, що треба йти за Христом, йому подобалися Ісусові слова й дії, але щось тримало його. Коли Єлисей попросив Ілля попрощатися з батьками, не виникло жодних проблем. Ілля дав дозвіл, і Єлисей засмажив волів, зробив гостину, попрощався. Але тут Ісус каже: «Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озиратися, не надається до Божого Царства!» (Лк.9:61).

Ми домашніми називаємо батьків, братів і сестер, ну ще улюбленців-тварин. Але я думаю, що тут «домашніми» було назване щось інше. Домашні — це те, до чого я звик, те, в чому я проводжу свій вільний час. Те, що мені дає енергію й надихає. Тому з цим мені дуже важко розлучитися.

Пригадуєте Рахіль, яка йдучи з дому свого батька, забрала їхніх «домашніх», тобто божків. Вона була готова йти за своїм коханим і Його Богом, але своїх «домашніх» понесла з собою. І в нашому житті буває так: ми пішли Ісусом, присвятили йому своє життя, ми Його любимо, а в торбинці ще мої домашні. Вони такі негрозмізді, непомітні, але вони вимагають чогось від нас. Ні, вони не вимагають, щоб ми перед ними схилилися, бо ми схилиємося перед Христом, але вони тихо й непомітно викрадають ваше покликання, ваш час, ваші сили.

І наше завдання кардинально позбавитися їх, а не озиратися постійно, щоб із ними «попрощатися». Хто оглядається назад, той не придатний для справи поширення Божого Царства. Бог розраховує на тих, хто твердо вирішив рухатися вперед.

**ПРИНЦИП 6. ФОРМУВАННЯ
КОМАНДИ ТА ЦІЛЕЙ.**

«Після того призначив Господь і інших сімдесят, і послав їх по двох перед Себе до кожного міста та місця, куди Сам мав йти»

(Лк.10:1).

Ми за прикладом Ісуса повинні також вміти сформувати команду однодумців-співпрацівників. Вони, йдучи по двоє, могли охопити 35 населених пунктів. Ніби й небагато, але хто запланував щось, хай і небагато, і діє командно в цьому напрямку, то обов'язково досягне мети. А хто не запланував, той нічого не зробить.

Ісус каже, що умови праці будуть нелегкі й аудиторія не завжди прихильна. Отим сімдесятьом Він говорить: «Хоч жниво велике, та робітників мало... Ідіть! Оцесилаю Я вас, як ягнят між вовки» (Лк.10:2-3). Ісус бачив великий обсяг роботи й невелику кількість робітників, але Він починає діяти тими силами, які є, щоб досягти поставленої мети.

**ПРИНЦИП 7. МОЛИТВА —
РУШІЙНА СИЛА.**

Після слів «Хоч жниво велике, та робітників мало» Христос дає ще один дуже важливий принцип: «Тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє» (Лк.10:2).

Десь у 1998 році я був у США, і мене запросила до себе одна бабця-американка. Я приїхав до неї з перекладачем, і вона одразу попросила перекладача, щоб підвів мене до її холодильника. Ми здивувалися: навіщо? Але вона показала нам на цьому холодильнику моє фото й сказала, що щоразу, коли тільки вона підходить сюди, то згадує мене й наше служіння в молитві перед Богом. І це щодня, і я переконаний: якщо є люди, які моляться за Божу справу, за місіонерів, то будуть ті люди, яких Бог вишле на Своє жниво.

**ПРИНЦИП 8. ЗАЛИШАЙТЕСЯ
ВІРНИМИ ХРИСТОВОМУ
ПОКЛИКАННЮ.**

Ісус посилав сімдесятьох у тридцять п'ять населених пунктів із тією метою, що після цього Він Сам мав намір туди прийти. Чи йдемо ми туди, куди хоче прийти Господь? Часто обрати цей шлях значить радикально змінити своє життя й плани, щоб узгодити їх із Божими.

Пригадуєте Пилипа, якого Бог послав на порожню дорогу до євнуха. У тому місті, де він проповідував, було пробудження й багато праці, а тут — один чоловік. Та Пилип підкорився тому, що Господь хотів бачити його саме там.

Щось таке було й в команді апостола Павла, якій Дух Ісус не дозволяв йти в різні місця, аж поки не явився їм у сні муж-македонянин — і вони не вирушили у Філіппи. Але особливого успіху в цьому місті не було, були побіти та в'язниці. Та воїни Христові не сумнівалися, що це те місце, куди їх послав Бог, тому стали співати. Зазвичай перемога дається дорогою ціною, і головне — лишатися вірним.

«Господи, — казав місіонер Давид Лівінгстон, — будь-куди, тільки вперед, ще далі в темряву, в африканські джунглі, але використовуй мене там, де хочеш мене бачити Ти».

Микола СИНЮК

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

СЕРЦЕ РАДІЄ КОЛИ
ЛЮДИ ШУКАЮТЬ ГОСПОДА

Після того, як розпочалась війна, у нашій місцевості з'явилося багато переселенців, які потребують допомоги. Ми постійно допомагаємо людям продуктивними наборами. Організували багато зустрічей із переселенцями в домі молитви. Благовістили їм про Божу милість, співали християнські пісні, молилися за них, роздавали продукти.

Протягом усього літа проводили евангелізації в різних селах. У с. Новий Биків, яке побувало в окупації більше місяця, на першу евангелізацію прийшло 300-400 чоловік. Брати з Рівненщини привезли людям скло на вікна, бо в багатьох шибки були вибиті після воєнних дій. Після евангелізації роздавали людям продукти, зокрема хліб. Через деякий час знову приїхали в це село, щоб провести одноденну програму для дітей. Діти слухали біблійний урок та стрибали на батутах, а в кінці пригостилися солодкою ватою. Люди в цьому селі дуже відкриті до Божого Слова. Молимося, щоб у цьому селі розпочати місіонерську працю.

Також відвідували декілька сіл поблизу Чернігова. Там теж люди пережили жахливу окупацію. Роздавали продукти та християнську літературу, зокрема газети «Голос надії». Тричі відвідали с. Олешівка під Черніговом, неподалік від якого проходили воєнні дії. У цьому селі ми проводили евангелізації, роздавали продукти. Там уже є невелика церква, а в сусідніх селах є місіонери «Голосу надії», які відвідують це село та проводять зібрання. На останній евангелізації в с. Олешівка було 700 людей. Вони дуже відкриті до Євангелії. Усі люди разом із нами молилися.

У нашій церкві смт Варва на зібрання приходять багато нових людей. Цього літа ми мали водне хрещення — четверо людей стали членами нашої церкви, а також ще одна сестра з сусіднього села. Ми раділи разом із ними. Після хрещення ще декілька людей, які стали відвідувати наші зібрання, теж виявили бажання ввійти в заповіт із Богом. Серце радіє, коли люди шукають Господа!

Кожної неділі зала для зібрань заповнена людьми. Тож ми наважилися з Божою допомогою продовжити будівництво дому молитви. Взятися за дах. Молимося, щоб мати змогу завершити це будівництво, адже час тепер в країні нелегкий...

Зібрання поки що проводимо в орендованому приміщенні неподалік від дому молитви. Богослужіння відбуваються як і раніше — у вівторок, п'ятницю та неділю. Щосуботи проходять заняття підліткової групи, щонеділі — недільної школи.

**Мирослав КАПАРЧУК,
Чернігівська область, уривок з листа**

ЖНИВА ВОЄННОГО ЧАСУ ТА БРАК РОБІТНИКІВ

ПОЧАТОК НА СТОР. 1

СОЛОНЕ

Вечоріє. Подолавши короткий відрізок дороги, паркуємося біля дому молитви с. Солоне та потрапляємо в дружні обійми місцевих місіонерів — Володимира Герасимчука та Михайла Кулакевича. Спілкуємося в домі молитви, служителі згадують, яким він був під час минулих відвідин, що змінилося. Місіонери діляться переживаннями воєнного часу. Про те, як звичним видовищем стали ракети в небі, що летять з півдня на північ вздовж Дніпра. Про те, як під час кожної тривоги вимикається світло (не рахуючи вимкнень за графіком). Традиційні теми розмов останніх місяців — інвертори, генератори, переселенці, гуманітарна допомога, воєнні дії... Готуємося до сну — завтра в Солоному відбудеться зустріч місіонерів Дніпропетровської області.

Місіонери з'їжджаються на 11 годину, зустріч розпочинається з імпровізованого богослужіння. Зокрема Віталій Онішук проповідує про малодушність — нестійкість позиції людини, її вразливість до маніпуляції та неправди, що впливає й на оточення. «Біблія закликає нас сьогодні зміцнюватися в Господі. Людина тверда духом і міцна у вірі проходить через випробування разом зі своїми переконаннями. Якщо ж занепадемо духом, то не зможемо виконати дорученого Богом служіння», — зазначає пастор.

Старший пресвітер Дніпропетровської області Михайло Мокієнко у своїй проповіді підкреслює важливість єдності християн та співпраці в служінні. «Дякую за те, що ми об'єднали наші зусилля — обласне об'єднання та місія «Голос надії». Це справді Боже провидіння. Власне, про це нас вчить Євангелія та апостольський досвід», — нагадує єпископ.

Микола Синюк надає інформацію щодо сучасної ситуації в місії, на яку значно впливає воєнний стан. Зокрема понад 40 чоловік протягом останнього року вийшли зі складу місії. Натомість 25 випускників останньої місіонерської школи зараз проходять практику в різних регіонах. Директор місії з сумом зазначає, що староста попереднього набору, колишній військовий, учасник АТО, з початком повномасштабної війни повернувся на фронт, де загинув при виконанні службових обов'язків. Також Микола Синюк інформує про служіння в Європі, яке здійснюють християни-біженці, серед яких є колишні місіонери. Що ж до Росії, то усім працівникам місії було рекомендовано виїжджати з країни, хто як може. Половина з них поки що лишається на своїх місцях. Один із започаткованих проектів місії — формування підліткових груп, із яких у перспективі можна буде відбира-

ти вступників до місіонерських шкіл. Також йшлося про служіння місії, яке торкається допомоги армії та переселенцям.

На зустріч приїхала група місіонерів із Запоріжжя — це працівники Луганщини, які з початком вторгнення переїхали в Чернівці, а тепер об'єдналися з рідною бердянською церквою в евакуації та служать поблизу лінії фронту. «Люди народжуються згори, наповнюється церква. Ми їздимо в прифронтові міста, які зараз нагадують міста-привиди. Плануємо там у перспективі відкрити церкви. Віримо, що Господь дасть перемогу, і в Україні буде пробудження», — кажуть вони. Також діляться проблемами, на які доводиться реагувати останнім часом — це зростання алкоголізму та наркоманії, це безліч дітей, які не знають, де себе подіти. Натомість відзначають позитивні моменти — багато молоді присвячують себе служінню й займають місце працівників, які виїхали.

Місіонери Дніпропетровщини розповідають про вже звичні напрямки служіння під час війни — допомогу переселенцям та місцевому населенню, яке потерпає без світла й газу, про гуманітарні вантажі — продукти, одяг та взуття для постраждалих тощо. Зокрема працівники з Царичанки розвивають напрямок душеопікунського служіння, використовують програму «Долаючи лихо». «Наша церква стала і хостелом, і пекарнею, і продуктивним складом... Праця нелегка, адже приходиться дуже багато людей, а працівників мало», — кажуть місіонери з Петропавлівки. Служителі з Покровського розповідають про справи в співпраці з гуляйпільською церквою, евакуйованою до Луцька. Кажуть, що у місцевому домі молитви нині не вистачає місця під час зібрань. «Майже вся наша церква виїхала. Ті, хто лишився, спільно з місцевою владою їздимо по навколишніх селах та служимо переселенцям. Тепер немає жодного богослужіння, щоб люди не виходили на покаєння, дехто вже прийняв водне хрещення та включився в служіння. Дім молитви працює 24 на 7, зокрема використовується як бомбосховище», — діляться місіонери з Васильківки. У Нікополі дім молитви не вміщає людей, бувало — понад 500 чоловік.

Приходять у тому числі алко- та наркозалежні, представники влади, військові. У місті часто немає світла, прилітають снаряди. Місіонери годують людей, приймають на ніч. Називають цей час — час сівби та жнив. «Хоча ми служимо й переселенцям, і місцевим, переселенців у церкві майже немає, а місцевих приходиться кілька десятків, дехто готується до хрещення», — кажуть працівники із Солоного. Також вони діляться досвідом організації театральної вистави — одного зі способів донесення Євангелія — до якої залучають недільну школу та підлітків. Готуючи свою роль, діти пропускають кризу себе біблійну історію. Виступають у різних населених пунктах. Через це служіння кілька людей вже стали відвідувати церкву. Дехто з місіонерів просить підтримати в молитві за своїх родичів, які служать у війську.

Михайло Мокієнко додає кілька слів про працю обласного об'єднання. Зокрема про встановлення білбордів із біблійним підбадьоренням, про «хлібодарів Дніпра», які роздають 3000-4000 буханців на тиждень тощо. «Це — час для церкви, треба активно діяти!» — підсумовує він. У завершальній промові перед молитвою Микола Синюк дякує місіонерам за вірність і посвяту. «У цей непростий час ми маємо знайти способи й використати кожен нагоду, щоб донести людям надію в Ісусі Христі!» — підкреслює він.

НІКОПОЛЬ

Переночувавши ще раз у Солоному, вранці вирушаємо в Нікополь на богослужіння. Там служить пастором місіонер із Волині Петро Ковальчук. Місто стоїть на правому березі Дніпра — з протилежного боку видніється окупований Енергодар. Місцеві жителі звикли до прильотів, численні наслідки яких кидаються в очі, коли проїжджаємо містом. Перед зібранням Петро показує нам на телефоні зняті минулої ночі освітлювальні снаряди, які запускають вороги для розвідки.

Ми не єдині гості з Волині. З гуманітарним вантажем якраз приїхали батьки Петра Ковальчука (пастор церкви с. Карасин та його дружина) та двоє волонтерів із Нововолинська та Лишнівки. У дім молитви до-

водиться пробиратися. Люди починають збиратися за кілька годин до початку богослужіння. Усі місця й проходи давно зайняті, у приміщення ледве вмістилося близько 300 чоловік, це близько сотні — на вулиці. Це вражає, зважаючи на те, що до війни церква заледве мала десяток членів.

На самому початку служіння під час вступного слова Петра Ковальчука лунають звуки далеких вибухів. «Мабуть, це виходи», — каже пастор, і зібрана продовжується. Пізніше, виїхавши з Нікополя, ми дізналися, що саме в той час снаряди впали неподалік від іншої євангельської церкви міста — на збереженій онлайн-трансляції видно як трясуться стіни храму, метушаться люди... І тільки пастор, зберігаючи самовладання, заспокоює людей і закликає до молитви.

Під час богослужіння пастор луцької церкви Євген Мельничук, згадує епізоди збору допомоги на Волині, коли літні жінки приносять мало не останній вузлик із крупою, щоб хоч чимось допомогти постраждалим від війни. Люди в залі плачуть від розчулення. Юрій Вавринюк проповідує про біль — те, що сьогодні переживає кожен українець. Микола Синюк перед заключною проповіддю представляє батьків Петра Ковальчука — люди аплодують і вигукують: «Дякуємо за сина!»

Після зібрання місіонери роздають продуктові пакунки та християнську літературу, яку люди беруть із великим бажанням. Гостро відчувається нестача рук, ловлю себе на думці, що навіть ще зовсім маленький син Петра, який з усіх сил допомагає розпакувати коробки з книжками — серйозна підмога. Люди йдуть безперервним потоком, ледве встигаємо перекинутися кількома словами та вручити книгу. Тобто навіть коли є волонтери та гості — важко, а як справляються місіонери, коли лишаються самі? Петро каже, що при бажанні можна було б спокійно відкривати ще одну церкву в іншому районі міста — але немає кому...

Під час обіду трохи дискутуємо щодо різних аспектів роздачі гуманітарної допомоги, звітності, етики служіння переселенцям та нужденним. Робимо загальне фото

та обіймаємося на прощання. Перед нами — неблизька дорога на Смілу.

СМІЛА

Пізно ввечері нас зустрічає в місті старший пресвітер Черкаської області та партнер місії Віталій Малишевський. Під час вечери спілкуємося про проблеми та успіхи служіння, а також про особисте. Ночуємо в місцевому готелі.

Вранці, заїхавши на територію церкви, помічаємо такі ж модульні будинки, які бачили в Могилеві — тут теж прийматимуть переселенців. У домі молитви поки що немає світла й тепла — сподіваємося, що до початку зустрічі його ввімкнуть згідно з графіком. Поступово з'їжджаються місіонери Черкащини.

Формат бесіди — такий як і в Солоному: спершу коротке богослужіння, після якого працівники ділитимуться останніми подіями свого служіння. Віталій Онішук проповідує про рішучість та відповідальність. «Даниїл жив із Богом, і це впливало на кожне рішення його життя, де б він не був. Сьогодні ми мусимо залишитися вірними Богу в обставинах, які тиснуть на нас, бути готовими до непростих рішень», — підкреслює він.

Місіонери Черкащини поділилися досвідом власного служіння під час війни, успіхами та проблемами.

На завершення зустрічі проповідує Микола Синюк. Його тема: «Несподіваний удар» — на основі Книги Єзекіїля, 24:16. Він говорить про реакцію людини на несподівану втрату, про важливість отримання слова від Господа, щоб розуміти, як діяти, про гідне прийняття сучасних викликів. Після молитви місіонери прощаються й від'їжджають до своїх населених пунктів.

Дорогою додому думається про дві речі, які повторювалися в багатьох місіонерських розповідях — про небувалий потік людей до церкви та про брак рук, щоб усім якісно послужити. Про великі жнива й нестачу працівників. Тож залишається тільки молитися до Господаря: пошли робітників на жниво Твоє!

Дмитро ДОВБУШ
Луцьк — Царичанка — Могилів — Солоне — Нікополь — Сміла — Луцьк

ІСТОРІЇ ВІЙНИ

ПОДОРОЖ ІЗ КОТЕЛЬВИ В ЛИМАН

На годиннику лише п'ята ранку. У церкві ХВЕ «Нове життя» в Котельві (Полтавська область) все готове для виїзду з черговою гуманітарною місією на Донеччину. Цього разу в далеку й ризиковану подорож, таку очікувану людьми на Донбасі, вирушаю і я: як журналіст і водночас як помічник пастора та місіонера «Голосу надії» Петра Устимчука в його волонтерській діяльності. До Лиману веземо 12 «буржуйок» та продуктивні набори, які надійшли від церков із заходу України.

Один за одним проїжджаємо блокпости на в'їзді та виїзді з Охтирки, Богодухова, Харкова, Чугуєва, Ізюма... Військові, дізнаючись, що веземо цивільним «гуманітарку», чомо бажають нам щасливої дороги. О 7:30 дістаємося одного з районів Харкова – Холодногірського. Місто живе звичним життям, година пік – і люди заклопотано поспішають на роботу. Про війну нагадують пошкоджені ворожими ударами багатоповерхівки та раптовий звук повітряної сирени. У Харкові заїжджаємо до одного з місцевих підприємств Сергія, який, за попередньою домовленістю, виготовив комплектуючі для двадцяти «буржуйок», труби до них надав котелевець Андрій Сотник.

Харків уже позаду, а слідом за ним і Чугуїв. На черзі – Ізюм. Обабіч шляху деінде помічаємо спалену ворожою військовою технікою, по обидва боки дороги – сотні гектарів необроблених полів, що за-

росли суцільними бур'янами.

Багато обірваних ліній електропередач. Оскільки великий міст через Сіверський Донець зруйнований, на інший берег дістаємося понтонною переправою. Перед Ізюмом – села Коробочкіне, Чкаловське, де чимало зруйнованих будинків. Ось в'їжджаємо і в саме місто. Багато вщент розтрощених ворожими снарядами багатоповерхівок, об'єктів цивільної інфраструктури. Біля банкомата ПриватБанку – величезна черга людей. Відразу за Ізюмом розташоване с. Кам'янка, практично стерте з лиця землі. Такої ж долі – с. Долина Слов'янського району. Від побаченого стає моторошно...

Чим ближче до кордону з Донецькою областю, тим більше зустрічаємо військових, які рухаються на техніці паралельно з нами та у зворотному напрямку. Приємно

бачити кілька синьо-жовтих прапорів на в'їзді в область по обидва боки від траси. На годиннику 10:20. Праворуч – Слов'янськ, вдалині видніється місцева ТЕЦ, за кілька десятків кілометрів від нас – Бахмут. Повертаємо ліворуч у бік Лиману. Під час окупації це місто зазнало значних руйнувань. Чимало місцевих жителів виїхали, залишилися переважно пенсіонери, особи з інвалідністю. Українські війська звільнили Лиман від рашистів 1 жовтня минулого року.

Нас зустрічає знайома Петра Устимчука Раїса Гнездзілова, вчителька початкових класів. Оскільки школа нині на замку, жінка відповідає за розподіл привезеної гуманітарної допомоги згідно зі складеними списками.

У тутешньому дитячому садку розташовано пункт обігріву. Саме сюди нас запрошує Раїса Миколаївна. Всередині приміщення

– людно, встановлено дві «буржуйки». Нас пригощають гарячим чаєм. Знайомлюся з кількома місцевими жителями.

62-річна Тетяна Куліш із чоловіком Олександром проживають у невеликій літній кухні, оскільки 23 травня в їхню хату вцілила ворожа ракета. Донька з 13-річним онуком виїхали з міста. За словами жінки, як тільки починався обстріл, дитина дуже лякалася й мерщій тікала в підвал. Коштів, аби теж податися в більш безпечне місце, в літнього подружжя Кулішів немає, бо на двох отримують одну пенсію.

Олена Полякова сама виховує двох дітей. Старшому Данилу – 17, меншій Софії – 11, дитина має інвалідність. Спілкуючись із жінкою, дізнаюся, що два ракетні удари знесли дах її п'ятиповерхівки, вона проживає на першому поверсі. «Було дуже страшно в очікуванні, що це може повторитися, – каже Олена. – Дякувати Богу, це жахіття моя сім'я пережила, ми залишаємося в місті».

Роман Заярний – пенсіонер, він теж не має можливості виїхати. До війни мешкав у приватному секторі. У його будинок прилетіла ворожа ракета. Чоловік дуже вдячний волонтерам за підтримку в нелегкі часи.

Із гуртом людей, які зібралися у пункті обігріву, прямуємо на територію поблизу дитячого садка, де зупинився наш мікроавтобус. Починаємо видавати лиманцям «буржуйки», комплектуючі до них, а також – 120 продуктивних наборів

загальною вагою близько 720 кілограмів. Люди не припиняють дякувати.

Через хвилину під'їжджає ще один мікроавтобус. «Це Юрій Сухих, пастор церкви з сусіднього Краматорська», – говорить Петро Устимчук. Йому передаємо іншу партію привезеної нами продуктивної гуманітарної допомоги. Це 200 банок м'ясної консерви, 150 кілограмів цукру, 150 пляшок олії, стільки ж упаковок паштету, а також сотню півлітрових баночок домашнього плову. Додаємо й близько півтисячі свічок. Усе це пастор Юрій планує доставити в Краматорськ і в села поблизу Бахмута. Те, що в ці хвилини там тривають важкі бої, свідчить монотонне відлуння вибухів, яке не стихає впродовж усього нашого перебування в Лимані.

На прохання Раїси Гнездзілової п'ять «буржуйок» веземо людям додому. По дорозі зустрічаємо дідуся з оберемком дров. Від його хати залишилася лише купа цегли. Чоловік знайшов собі прихисток у маленькій літній кухні по сусідству. Почувши, що йому привезли «буржуйку», ледь стримує сльози...

Надворі темніє. Час повертатися до Котельви. Відчуваємо втому від багатогодинної поїздки, але ще більше – задоволення від того, що привезли важливу й необхідну допомогу людям, які, попри скруту і труднощі, живуть у своєму рідному Лимані, визволеному від окупантів. Живуть із вірою в мир і в таку бажану для всіх перемогу.

Анатолій ДЖЕРЕЛІЙКО

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ

СТРАХ ПЕРЕД ПОВІСТКОЮ

Протягом останнього місяця я все частіше чую про страх отримати повістку. Навіть про це недавно написав у соцмережах, де викликав шалену активність коментаторів. І скажу, що побачив страх у чоловіків. Страх логічний, бо отримати повістку й піти у військкомат – це висока ймовірність одразу потрапити на війну, тому перед очима всі страшні картини з'являються.

Ще більший страх я побачив у матерів і дружин: «Не дай Боже, щоб наш синочок чи чоловік був відправлений на фронт. Інші – нехай, але не мій». І я вже не раз помічав, що коли християни чогось бояться більше, ніж Бога, то вони щось там крутять, вигадують, впадають у різні компроміси із совістю й навіть спокуси зробити гріх.

Тож важливо над цим подумати.

Ось хід моїх думок: «А що, якщо я отримаю повістку? А в мене ще двоє синів. Чи боюся я? Так, я боюся. Я розумію, що відбувається на фронті». Але разом із тим, роздумуючи про це, я також думаю і про нашого Господа. Він Бог миру, але Він Бог воєн. Такий само й Христос. В історії ми бачимо, що Бог

використовував війну, коли потрібно було розібратися з насильством, бо світ гріховний і зіпсований, і Бог знає, коли війна неминуха. Так говорить нам Писання. У нашому випадку я собі пояснюю, що війна неминуха, не ми її вибирали, але ми стали жертвою агресивного нападу сусідньої країни Росії, яка послала свої окупаційні війська, які вбивають, нищать, плондрують, гвалтують і знищують все живе.

Що може бути страшніше за війну? Деякі старі люди, які пам'ятають Другу світову, кажуть: «Нема нічого страшнішого за війну». А я вам скажу, що за війну страшніше зло, яке лютує й нічим і ніким не стримується. Ми стикнулися з цим злом і побачили, яке воно. Тому я переконую себе, що варто дивитися на службу в збройних силах як на акт любові до ближнього.

Звичайно, у нас люди йдуть на війну з різних причин. Найактивніші записалися добровольцями, хтось служив у армії й вважає це своїм покликанням, хтось спадковий військовий, бо

в нього тато, дід і прадід були військовими. Але є чимало християн, я до них також належу, які не керуються бажанням воювати, вони не хочуть воювати, не хочуть убивати, але вони свідомі свого обов'язку перед країною. І свідомий християнин зазвичай готовий принести найбільшу жертву – життя. Хоча це й не завжди так.

Через війну ми всі стоїмо перед викликом, бо можемо бути призвані на захист батьківщини. Нема гіршого, ніж коли євангельський християнин вважає, що його релігійні переконання цього не дозволяють і це має робити хтось інший. Не знаю такого богословського вчення, яке забороняє християнину захищати свою сім'ю, родину, себе й свою батьківщину. Знаю, що деякі євангельські віруючі навчилися висмикувати тексти з Писання й доказувати, що це проти війни. Заповідь «Не вбивай» означає не вбивати свого сусіда заради вигоди, не вбивати свого ближнього заради користі, чи з гніву, чи з ненависті, чи заздрості. Коли християнин під час війни йде на службу, він тим самим викazuje найбільшу Христову любов до ближнього, бо, захищаючи країну у військовий час, він має можливість продемонструвати цю любов.

Хотів би, щоб чоловіки нашої церкви, хоч і маючи страх, як маю і я, мали мужність приймати виклики, не ховатися, не боятися повісток. Отримав повістку – пішов у військкомат. Звичайно, це може мати свої наслідки.

Постійно згадую 11 розділ Послання до євреїв, де згадується про мужів віри. Про Авраама, який 318 навчених людей повів на війну, щоб звільнити свого родича. Про Мойсея, який воював з амаляками, мідіянами, амореями. Гедон, Євтах, Барак, Давид... А Самуїл, який був таким собі військовим капеланом, без якого військо не йшло на битву. І тут ми читаємо про цих мужів, які «вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, паші левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців». Це поставлено нам у приклад.

Тому, відчуваючи страх, я

шукаю розради в Писанні. А якщо ми й не будемо призвані, якщо не доведеться служити у війську під час війни, ми, як віруючі люди, не можемо лишитися осторонь і робити вигляд, що це не наша війна. Це наша війна! Тому ми можемо свідомо обирати служіння капелана та йти служити. Можемо свідомо долучатися до команд, які допомагають: хтось робить окопні свічки, хтось плете сітку, хтось збирає продукти й відвозить на фронт, хтось донатить на амуніцію для солдатів.

Ми з вами є сім'єю і світлом для суспільства. І якщо ти умудряєшся прожити цей час так, ніби це тебе не стосується, то ти фальшивий християнин. Ти не знаєш, що Господь нас посилає в епіцентр лиха, щоб стати відповіддю на потреби людей, щоби бути благословенням, щоби бути тими, хто, молячись про мир і перемогу, своїми вчинками, своєю турботою про ближніх і ділами її наближає.

Микола РОМАНЮК

СВІДЧЕННЯ

ОДИН БОГ ВИРІШУЄ, ЯК ЙОМУ ЗЦІЛЮВАТИ

Моє дитинство та юність проминули без віри в Господа. До Бога навернувся в 44-річному віці, прийняв святе водне хрещення, а через рік захворів на цукровий діабет. Показники цукру були досить високі — близько 20 ммоль/л. Коли пішов до ендокринолога, лікарка подивилася аналізи й сказала, що потрібно колоти інсулін. Наступного дня потрібно було прийти з паспортом, оформити все та отримати той інсулін на цілий місяць.

Коли повертався додому, то стогнав, плакав, молився, кликав до Бога — так не хотілося мені колотися інсуліном. Удома разом із дружиною також плакали й молилися. Усю ніч я провів у молитві на колінах. Уранці, тільки-но розвиднилося, зібрався й пішов у поліклініку. Прийшов дуже рано й сів під кабінетом ендокринолога. До прийому лікарів було півтори години. У коридорі — лише санітарки. Невдовзі санітарка вийшла з кабінету ендокринолога, і я помітив, що вона не вимкнула світло. Через прочинені двері заглянув до кабінету й побачив за лікарським столом старшу жіночку з дуже сивим волоссям. Я

попросив дозволу зайти та, отримавши його, розказав причину свого візиту. А вона відповіла: «Ти завжди встигнеш «сісти» на інсулін. Почнімо з дієти». Її слова були для мене мов бальзам на серце.

Та жінка дала мені папірець, щоб я записував, і стала розказувати, що можна їсти, а чого не можна. Список того, чого не можна їсти, був у кілька разів більшим того, що можна. Наступного дня розпочалися мої дієтичні страждання, їсти хотілося постійно. Уночі снилася їжа, за стіл сів — хотів їсти, уставав із-за столу — хотів їсти. За перший місяць дієти втратив 8 кг, за другий — 7,

за третій — 4. Моя дієта тривала 11 місяців і 21 день, хоча вже на кінець третього тижня рівень цукру нормалізувався й весь час був у нормі. Через три місяці вирішив піти до лікаря знову, щоб розширив мені дієту, бо несла була терпіти почуття голоду.

Коли зайшов до кабінету, то побачив молоденьку лікарку, розповів їй про минулий візит та висловив бажання поспілкуватися знову з тією сивочолою жіночкою. А вона відповідає: «Я тут працюю вже десять років — і за весь цей час у нас ніколи не було старшої сивочолої лікарки». Тоді я пішов до завідувачки відділення — і вона сказала те ж саме: у них ніколи не було сивочолої старшої лікарки. Тоді я звернувся до завідувачки поліклініки, вона каже: «Ви щось переплутали, у нас ніколи не було такої лікарки». Вийшов із поліклініки й думаю собі: «Свідомість не втрачав, пам'ять при мені, ніби все нормально. То що ж тут діється?» Тоді надумав піти до пресвітера церкви, щоб поговорити з ним про це.

Коли розповідав йому, то помітив, що він посміхається. А коли все розповів, пресвітер запитав мене: «А ви ж молилися?» — Кажу: «Та не те слово, я кричав

до Бога, щоб зцілив». — Пресвітер тоді: «Один Бог вирішує, як Йому зцілювати: чи через ліки, чи через молитву братів, чи руками лікарів, чи через ангела, якого Він вам послав». Після його слів мені стало радісно: «Невже Господь почув мене такого незначного й послав Свого ангела?» А разом із цим і страшно, що Він чує кожне наше слово й думку.

Так ось, як я вже згадував, моя дієта тривала 11 місяців і 21 день. Тоді мене запросили на відкриття дому молитви в с. Чорниж, яке мало відбутися 14 січня. Ми разом із братами приїхали завчасно, у приміщенні було достатньо місця. Та чим ближче до початку зібрання, тим більше людей приходило. Довелося винести всі лави, щоб люди розмістилися. Було стільки багато людей, що всі стояли один біля одного настільки щільно, що неможливо було й розвернутися. Повідчиняли вікна, незважаючи на зимову пору, бо люди стояли навіть зовні під вікнами, щоб почути. Я розумів, що мене Бог від цукрового діабету зцілив, але від тривалого стояння з'являвся біль у правому підбер'ї. Уже через 20 хвилин біль став нестерпним. Спробував іти

до дверей — бачу, що не вдасться протиснутися. Тоді вирішив через вікно, яке було поруч. Попросив брата, щоб допоміг мені перелізти через нього, та щойно налаштувався це зробити, як за кафедру вийшов Григорій Філімончук і сказав: «Ми з братами вирішили, що я буду закінчувати зібрання, але Бог мені відкрив, що тут є людина, яка дуже страждає від болю, тому не буду багато говорити, а одразу почнемо молитися за зцілення. Кладіть одну руку на хворе місце, а другу піднесіть догори — і будемо молитися». Як я почув це, то мене аж ніби струмом пронизало від маківки до п'ят: «Та це ж про мене він говорить!» При перших же словах молитви біль минув назавсім.

Повернулися додому дуже пізно, десь біля другої години ночі. Дружина запитала, чи розігріти гречки поїсти. А я вже на ту гречку й дивитися не міг, бо, бувало, що тричі на день їв. «Ні, — кажу, — дай чорного хліба з салом і часником, бо мене Бог зцілив». Так поступово я став розширювати свою дієту, і жодна їжа мені не шкодила. Господь зцілив мене повністю, і я вдячний Йому за це.

Степан ГЛУШНОК

МІСІОНЕРСЬКІ ЗУСТРІЧІ НА ЧЕРНІГІВЩИНІ

13 лютого 2023 року директор «Голосу надії» Микола Синюк зустрівся з чернігівськими місіонерами. Зустріч відбулася у Варві, де служить пастором Мирослав Капарчук.

Працівники ділилися тим, що відбувається на місіонерських точках, останніми подіями в житті та служінні, досвідом воєнного часу. Микола Синюк розповів про загальну ситуацію в місії.

«Обсяг служіння зараз збільшується — як у церкві, так і в області. Мене обрали на служіння заступника старшого пресвітера Чернігівщини, також доручено працю у відділах благовістя, місіонерства, підприємців та соціальному» (Мирослав Капарчук).

«Цьогоріч у нас двоє людей прийняли водне хрещення та ще одна покалася. Зараз усе більше жителів відвідують богослужіння. Також їздили на Харківщину, в Балаклію, щоб допомагати у відбудові пошкоджених будівель» (Степан Хомич).

«Продовжуємо працювати. Особливо гарно рухається служіння підліткам. На Різдво разом із ними ходили вітати людей, роздавали газети у Варві. 12 лютого відвідали молодіжну зустріч у Ніжині. Також розвиваємо власну сторінку в Instagram, щоб таким чином поширювати Євангелію. Плануємо розпочати співпрацю з

молодіжним простором. Виховуємо четверо дітей. Нещодавно моя дружина Оксана стала Жінкою року в нашому районі» (Ігор Фісенко).

«Ми саме поховали сина — і розпочалася війна. Ситуація була дуже складною, але Бог був із нами. Багато праці в церкві. Служимо в с. Озеряни, маємо дуже гарну співпрацю із соціальним відділом. По можливості надаємо допомогу переселенцям із Харківщини. Вдається благовістити через роботу. Люди розповідають про «святого Петра», який ремонтує пральні машини» (Петро Герман).

«Коли почалася війна, ми залишилися на місці, щоб служити, надіялися на Божий захист. До церкви тепер приходять більше половини невоцерковлених людей. Благовістимо через добрі справи. Пригадую, як відремонтував

одній бабусі велосипед і вислухав історію її життя. Наступної неділі вона прийшла до церкви. У нас прийняли водне хрещення троє людей. Дуже допомагає дружина, у селі її називають «пасторша» (Вадим Волощук).

«У с. Калиновиця, де ми служимо, проживає близько 270 людей. Довго наша праця не давала результатів. Опу-

скалися руки, тож хотіли вже переїжджати. Проте тепер маємо молодь, яка відвідує зібрання, допомагає нам та служить. Цього року стали приходити нові люди. Нещодавно нас благословили мікроавтобусом. Служіння відбувається в нас у хаті, стає тісно. Молимося про більшу залу для зібрань. Дякуємо місії «Голос надії» за підтримку» (Сергій Онищенко).

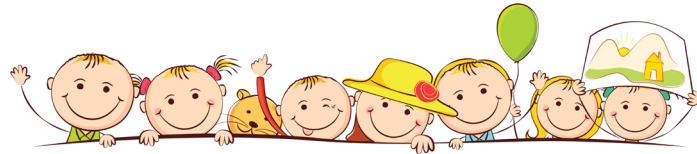
«На початку війни я виїхав, щоб евакуювати дружину з малими дітьми. Постійно був на зв'язку з церквою. Після відходу російських військ повернувся до служіння, ми стали активно благовістити. Багато нових людей прийшли до церкви. Дякуємо за місіонерів, які на правленні до нас для допомоги. Разом із ними плануємо працювати із соціально-незахищеними категоріями населення» (Василь Максимлюк).

МІСІЯ

«Придбали в селі приміщення, у минулому — лазня. За 9 місяців переобладнали його для проведення богослужінь. Понад 15 бригад працювали над ремонтом. Паралельно вирішили всі питання з документами. До церкви активно приходили люди по гуманітарну допомогу. Тепер є гостра потреба в працівниках, оскільки люди, які відвідують церкву, потребують уваги, підтримки, молитви, душеплеккування...» (Іван Губеня).

«Я глибоко зворушений вашою посвятою. У такий непростий час залишатися й служити — це справді зразок вірності справі, до якої покликав Господь», — звернувся до присутніх Микола Синюк. Акцент його проповіді був на Божих намірах. «Бог має плани, щодо кожного з нас, подібно до планів щодо Свого народу, який Він вивів з Єгипту. Не політики й можновладці керують світом, а Господь, Який має намір щодо нас. Щоб правильно реагувати на обставини життя, ми маємо розуміти глобальний задум і намір Божий, а він наступний: «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію». Ми вибрані Богом через Ісуса Христа перше закладин світу, вибрані не на гнів, але для спасіння й вічності...» — підсумував служитель.

Димчя сторінка

Димчя сторінка

Іноді дорослі кажуть: «На мене нашло натхнення». «Як це?» — запитаєш ти. Це ніби людина раптом зробила ковток чистого повітря або в неї вирости крила. Звідки приходить це відчуття? Звісно, що від Бога, Який дає людям і дари, і здатність використати їх для того, щоб показати іншим силу і велич Божу.

А який твій дар від Бога? Як ти можеш славити Творця? Грати? Співати? Малювати? Складати вірші? Смачно готувати? Вишивати чи щось майструвати? Бачити потреби людей і виходити їм на допомогу?

Але пам'ятай, славити Бога потрібно з натхненням! Бо справа, зроблена з натхнення і від серця, торкається серця інших людей і надихає їх.

Мелодія серця

Для Естер весь світ, здавалося, був повний мелодій. Навіть хмари, неквапно проливаючи над головою, починали марширувати або танцювати під щасливу музику, що звучала лише в її уяві. А коли вона, влаштувавшись на пагорбі за будинком, дивилася на захід сонця, у її голові завжди звучала мелодія — тиха і спокійна, якщо кольори були ніжними й пастельними, і, навпаки, велична та грізна, коли вітер гнав клапті грозових хмар пурпурним небосхилом.

Усе це відбувалося всередині Естер, не маючи виходу назовні. У Естер не було можливості вчитися, її життя було безконечним коловоротом: нужда, скрута і догляд за дітьми, двома хлопчиками та дівчинкою.

Синів Естер виховувала суворо, а ось із дівчинкою, з її маленькою було інакше. Пенелопа повинна мати те, про що мріяла Естер! Пенелопа неодмінно повинна брати уроки музики!

Коли Пенелопі виповнилось дев'ять років, мати орендувала піаніно за гроші, які вона довго збирала, і найняла вчителя музики.

Уроки Естер були наукою не лише для Пенелопи, але й для Естер.

— Що ще говорила міс Гейл? Розкажи мені це все-все до найменших подробиць, — просила Естер.

Коли діти були в школі, Естер сідала за піаніно й несміливо натискала на клавіші.

Минали тижні й місяці, і Естер грала все краще та краще. Гра Пенелопи також почала набувати гармонійності, а уривки музичних творів стали чистішими Проте коли Пенелопа грала «Там, біля млина», слухач міг чути лише набір нот — правильний, ритмічний, повторюваний. Коли ж цю мелодію виконувала Естер, можна було вловити скрип млинового жорна, дзюрчання пінистого струмка та запах тирси — так поставала ця сцена в уяві.

Через стільки років дитячі мрії знову повернулися до Естер. Її пальці літали по клавішах, вида-

ючи ніжні мелодії, виливаючи із серця любов та спрагу, накопичену за всі страшні та безбарвні роки, прожиті нею.

Одного разу Естер загралася, забувши про час...

Коли Пенелопа повернулася зі школи, вона заклала на порозі будинку від подиву.

— Я... Я не знала... Що ти вмєш грати так добре... Я... Не знала...

— Люба моя, — сказала Естер, —

колись давно жила одна дівчинка, яка була дуже бідною, і цілими днями їй доводилося працювати. У неї не було піаніно, та як вона мріяла грати на ньому! Згодом у неї народилася донечка, і мамі дуже хотілося, аби її малеча жила музикою...

— Це про мене?

— Так, любя. Коли привезли піаніно, я знайшла в ньому всі ті пісні, які співали мені вітер та дерева. Тепер мені здається, що сонце світить яскравіше, і пташки співають гарніше, і весь цей дивовижний світ цілком твій.

— Мамо, — вигукнула Пенелопа, — як ти думаєш. Ти б могла... навчати... мене? Мені б хотілося навчитися грати так, як щойно грала ти!

За матеріалами книги Віктора Кузьменка «Радість заввишки до небес»

Малює Бог

Бог — чудовий художник, фантазер незрівняний, Він малює — де хоче, в Нього барви живі. Очі вмю спросоння: Бог малює вже зрання пензлем сонячним дивним на росинках в траві.

Просто треба навчитись Бога скрізь пізнавати. Він Володар багатий незбагнених ідей. Я дивлюсь і радію, хочу й вам розказати: любить Бог малювати, бо Він любить людей!

Любить Бог малювати, коли сонце сідає. Він розмішує гарно кольорів акварель і зірками малює, світлом ніч вишиває, грає сяйвом полярним й міражами пустель.

Бог малює на хмарах у високому небі, там, де мчить блискавиця і гуркочеться грім... А якщо ти захочеш — (дуже прагнути треба!), намалює веселку Він у серці твоїм!!!

Г. Левицька

Прочитай

У різні віки Бог надихав людей записувати Його слова. І зрештою ці записи дійшли до наших часів. Ми знаємо їх як Біблію — джерело сили і натхнення.

Викресли з таблиць зайву літеру, і ти зможеш прочитати уривок зі Святого Писання, який підтверджує вище сказані слова.

У	С	Ш	Е	П	Ш	И	С	Ш	А	Н	Ш	Н	Ш	Я
Ш	Б	О	Г	Ш	О	М	Ш	Н	Ш	А	Т	Х	Ш	Н
Е	Н	Е	Ш	І	К	О	Ш	Р	И	С	Ш	Н	Е	Ш
Ш	Д	О	Н	А	Ш	В	Ч	А	Н	Ш	Н	Я	Ш	Д
О	Ш	Д	О	К	Ш	О	Р	У	Ш	Д	О	Н	Ш	А
П	Р	А	В	Ш	И	Ш	Д	О	В	И	Ш	Х	О	В
Ш	А	Н	Ш	Я	Ш	В	П	Ш	Р	А	В	Ш	Е	
Д	Н	Ш	О	С	Ш	Т	І	Щ	О	Б	Ш	Б	О	Ж
Ш	А	Л	Ю	Ш	Д	И	Н	Ш	А	Б	У	Л	Ш	А
Д	О	Ш	С	К	О	Н	Ш	А	Л	А	Д	Ш	О	В
С	Я	К	Ш	О	Г	О	Д	О	Б	Р	Ш	О	Г	О
Ш	Д	І	Ш	Л	А	Г	Ш	О	Ш	Т	О	Ш	В	А

Знайди

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ

Щедрий хлопчик, який мав 5 хлібин і 2 рибки, радо поділився цим. Прочитайте у Євангелії від Івана, 6 розділ, як послужила людям ця його щедрість.

Завдання

ПОЕЗІЯ

Я РАДІЮ - БОГ ЧУЄ МЕНЕ

Яке це щастя – просто жити!
Хоча буває й складно...
Та всі життєві віражі
Спасителю підвладні.

Яке це щастя – розпочати
День добрий із молитви,
Почути знову, як звучать
Мажорні ноти в квітах.

Вдихнуть троянди аромат,
Відкрити двері навстіж,
Відчути кави ніжний смак,
Радіть життю, як завжди.

Хай помагає тобі Бог
І милує повіки,
Оточує тебе любов
Дітей і чоловіка.

Любить життя не на словах –
Життя, що дане Богом.
Як його треба цінувати
І дякувати за нього!

За кожен крок, за кожна мить,
За кожен біль, за спокій,
За все, що будем мати ми,
І за прожиті роки.

За всю родину: всі ще тут!
За всі дощі й цвітіння,
І за хліба, які ростуть –
За всі благословіння!

Яке ж бо терпке це терпіння!
Здобуть його – річ не проста.
Приходить воно із сумлінням
І з вірою в Бога – Христа.

Бо Він, тільки Він усе знає –
Початок всього і кінець:
Хто людям добра бажає,
Хто дбає про свій гаманець.

І як буде там, після смерті?
Чи стліє в могилі усе?
Чи щось там дадуть у конверті?
Чи все ж всіх терпіння спасе?

Важкі нам дістались уроки:
Терпіти вчимося все життя,
Але без терпіння – ні кроку.
Чого ж до гріха повертатись?

Терпіння і довготерпіння
Господь наш всесильний дає.
Терпіння – багатство нетлінне.
Блаженство – коли воно є.

Ярослав ВЕЛИГАН

На Псалом 114

Я радію – Бог чує мене,
Я радію – Господь мене чує.
Скільки років моїх промине?
Скільки їх ще для мене існує?

Обняли і хвороби в житті,
І пекельні, смертельні муки,
Та ніколи не мав на меті,
Щоб чекати із Богом розлуки.

Милостивий і праведний Бог –
Він гріхи нам усі прощає,
І немає у серці тривоги:
Кожну душу Бог бачить і знає.

Врятував Господь душу мою,
Мої ноги від спотикання.
Щиро хочу я бути в раю –
Це моє найдорожче чекання.

Я покаюсь в гріхах перед Ним
І навіки люблю Його щиро.
Я не буду для Нього чужим –
Буду жити в Його Царстві Миру.

ХРИСТІЯНСЬКЕ ЖИТТЯ

ГОСПОДУ ПРИЄМНО ЧУТИ
ТВОЮ ПІСНЮ ЯК МОЛИТВУ

Найбільш цитований поет підняв очі в небо, публіка завмерла від його слів: «Господня земля і що наповнює її. Хто зійде на гору Господню, чи хто стане на святому місці Його? Той, у кого руки невинні і чисте серце, той отримає благословення від Господа і милість» (Пс.23).

Слово «милість» підхопила луна й понесла. Уся аудиторія – це безлюдна пустеля, печери та трон. Ні, трон не царя Ізраїля. Він там уже грав і співав, але був знехтуваний Саулом. У пустелях він був біля ТРОНУ Царя над царями. Давид, обраний Богом, неприйнятний людьми, підняв руки до неба й заспівав: «Підніміть браму – і ввійде Цар слави! Хто цей цар? Господь сил – Він Цар слави!»

«Цитований» – це було потім. Роками у вогні та пустелі він отримував псалми, які потім вивчали як гімни! Завжди первинна – вертикаль. Солодкий співак Ізраїлю був оточений ПІРКИМИ обставинами. Але не втрапив солодкості спілкування з Господом!

Я не знаю, яка гіркота намагається зараз увірватися у твоє життя. Не дай їй перервати твою пісню. Перемагаючи біль та ідеї «Саулового наговту», вибери ВІРНИСТЬ як головну тональність своїх пісень! Не міняй її на швидких пасажах життя. Знай, Господь ВІРНИЙ щодня. Себе зретиця Він не може! ВІРНИЙ допоможе тобі бути вірною!

Господу приємно чути твою пісню як молитву. А життя – як пісню. Ти поклонниця в ДУСІ, якщо Дух Його в тобі! Нехай твоєю основною піснею в житті буде ВІРНИСТЬ!

Якось тато сказав: «Бабуня Маня не шкодувала мене в листах, коли я сидів за Христа. Вона писала цитати з Біблії: «Будь вірний до смерті», «Терпи страждання»... Як потрібні такі мами тепер? Лоїди, Мані, ти».

Апостол Павло пише Тимофію: «Служи так, щоби твій успіх був очевидний». КОМУ?

Сидить у в'язниці 18-річний сирота. Знехтуваний, а Господь каже: «Мій сину, воїне!»

Молиться християнка. Хто така? Ніхто не знає! А духовний світ знає! Ви знаєте, як багато зробив Тимофій? Я ні. Біблія мало каже. Але ж небо знає!

«Чи не тому, що Я мовчав, довго мовчав, ти перестав берегти Мене в серці?» – так говорив Господь до народу. І тепер говорить

Іноді Він довго мовчить! А ти все одно бережи Його в серці. Твоє муркотіння під час прибирання дуже приємне Йому. Твої пустельні пісні, молитви – фіміам Йому. Господь сил із тобою! Ти співай Йому! Співанки, родзали, нічні сльози. Ти життям співай у тональності вірності! Він чує поклонницю в Дусі! Амінь!

Віра РАДІОНОВА

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

КРОСВОРД

По вертикалі:

По вертикалі: 1. Суддя Ізраїля. 2. Підступна дружина Самсона. 4. Річка Дамаска. 5. Один із авторів Євангелії. 8. Пророкував про Дух Святий. 9. Місто, у якому Ілля допоміг удові. 10. Місто, у якому будували вежу. 14. Острів у Середземному морі. 15. Правнук царя Соломона, цар. 18. Міра довжини на 600 стоп. 19. Місто, родом із якого Акіла. 20. Цар Юдеї, син царя Йоаша. 24. Один із дияконів Єрусалимської церкви. 25. Один із дияконів Єрусалимської церкви.

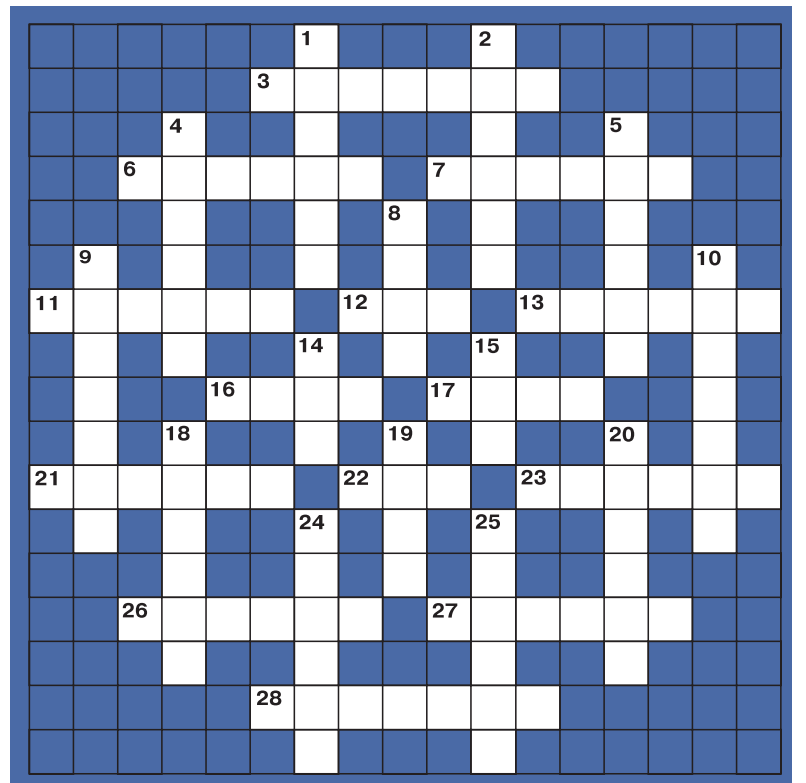
По горизонталі:

По горизонталі: 3. Місто, у якому апостол Павло обстриг голову. 6. Гора, на якій Бог відповів на молитву пророка Іллі. 7. Місто, у якому перебував пророк Ілля перед вознесінням. 11. Дружина Дионісія. 12. Стільки днів був відкритим ковчег. 13. Друг Йова. 16. Друге ім'я Ісава. 17. Племенниця Авраама. 21. Грецька срібна монета. 22. Батько Моава. 23. Він був назореем від народження. 26. Місто, у якому Павло оздоровив «безвладного на ноги». 27. Місто, у якому жила Тавіта. 28. Місто (Єг.13:18).

Відповіді на кросворд, розміщений у №1 (січень), 2023р.

По вертикалі: 1. Індія. 2. Лоїда. 3. Кукіль. 4. Тернини. 6. Ноадія. 8. Метушалах. 9. Сефарваїм. 13. Ада. 14. Пау. 17. Клавдій. 18. Парпар. 20. Клеопа. 23. Пилат. 24. Цофар.

По горизонталі: 3. Коринт. 5. Состен. 7. Тиверіада. 10. Алфей. 11. Невід. 12. Ана. 15. Ішгода. 16. Патара. 19. Ела. 21. Падан. 22. Сідло. 25. Синедріон. 26. Ромфан. 27. Сарана.

Виходить щомісяця

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0405 2795,
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилення на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення № 271

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 5000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: 0332-25-44-06
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua